

Po saulės laidos šėšėliai, atrode mums maži vidudienį,
Ištįsta ir tampa baisūs.

NATANIELIS LI

Ne kūnas ir kraujas, o širdis jungia tėvus su sūnumis.

FRIDRICHAS ŠILERIS

Kaip neretai pasitaikydavo nuo to laiko, kai vedė farę, žmogžudystė nutraukė gerokai malonesnį užsiėmimą. Kita vertus, tarė sau Rorkas, moteris, gulinti savo kraujo klane po arka Vašingtono aikštės parke, turėjo rimtesnį nusiskundimą.

Šiaip ar taip, Rorkas žinojo, į ką veliasi, kai jis, buvęs nusikaltėlis (neteistas), įsimylėjo policininkę. O štai moteris madinga sportine apranga vargu ar tikėjosi, kad gražų pavasario vakarą baigs perpjautu pilvu. Rorkas su savo fare prarado galimybę pamatyti paskutinę smagaus spektaklio sceną, o ši moteris neteko viso savo likusio gyvenimo.

Žydintį 2061-ųjų pavasarį, švelnią lyg balzamas gegužės naktį, Rorkas žiūrėjo kitokią spektaklį. Scenos viduryje po plieskiančiomis nusikaltimo vietos lempomis — jo farė su auka. Liūdesį keliantys jų siluetai tamsavo už plonos uždangos, kuria mėginta apsaugoti mirusiąją nuo smalsių žiūrovų akių.

Uniformuoti policininkai pastatė užtvaras, kad smalsuoliai nesiartintų. Pardavėjai, įsimylėjęliai, turistai ir šiaip išėję pasivaikščioti žmonės, gatvės muzikantai ir šunis vedžiojantys jų šeimininkai — visi spangino į mirtį.

Rorkas stengėsi netrukdyti vadovaujančiai tyrėjai leitenantei Evai Dalas, atliekančiai savo pareigas šiame spektaklyje apie moralę ir mirtį. Ji tupėjo prie kūno, liekna ir tvirta moteris su odine striuke ir batais iki kulkšnių. Trumpi rudi plaukai blizgėjo po lempų šviesomis. Šalia stovėjo atidarytas įvykio vietos apžiūros lagaminas.

— Nustatyta, kad auka — Gela Modesto, trisdešimt trejų, gyvena Princo gatvėje.

— Gela Modesto.

Rorkui prabilus, Eva pakėlė galvą ir primerkė viskio spalvos policininkės akis.

— Pažįsti ją?

— Ne. Jos brolių truputį. „Modesto vynas ir stiprieji gėrimai.“ Ji bus, matyt, viena iš palikuonių, trečios kartos, sakyčiau. Modesto šeimos bendrovė — tarptautinė, pagrindinė jos būstinė Toskanoje.

— Įdomu. Ištekėjusi už Chorchès Tvino, šešeri metai. Vienas vaikas, sūnus, ketverių. — Eva išsiėmė matuoklę. — Mirties laikas — dvidešimt dvi aštuoniolika. Mirties priežastis, apžiūrėjus įvykio vietoje, — aštuonių colių vertikalus pjūvis pilve. — Užsidėjusi didinamuosius akinius detektyvė pasilenkė ir iš arčiau apžiūrėjo žiojinčią žaizdą. — Atrodo, durta giliai į pilvo apačią ir perpjauta traukiant viršun. Teismo medicinos ekspertas turės patvirtinti.

Tebetupėdama leitenantė Dalas nukrypavo palei kūną.

— Nematyti nei gynybos, nei kitų užpuolimo žaizdų. Rankinė nerasta, bet auka apsirengusi taip, lyg būtų susiruošusi pabėgti ar į sporto klubą. Ant kairės rankos mūvi žiedą su nemenka deimanto akimi ir dar inkrustuotą deimantais. Panašu, kad auskarai irgi deimantiniai, du kairėje, vienas dešinėje ausyje. Ir sportinis išmanusis laikrodis. Nėra apiplėšimo įrodymų.

Eva atitraukė moters sportinio švarkelio kišenės užtrauktuką.

— Telefonas. — Ji įdėjo išmanųjį aparatą į įkalčių maišelį, tada įkišo ranką į bėgimo kelnių kišenę. — Asmens dokumentas.

Atsistojusi Eva apėjo kūną iš kitos pusės ir atitraukė kitą švarkelio kišenę.

— Panikos mygtukas. Matyt, nespėjo išsigąsti.

— O štai ir mūsų Pibadi, — pranešė Rorkas, — ir Maknabas.

Evos partnerė skubinosi prie užtvarų su svarbiausiu jai vyru — Elektroninių tyrimų skyriaus detektyvu Janu Maknabu.

Pibadi vilkėjo rožiniu apsiaustu, po juo — suknele, išmarginta rožinėmis tulpėmis, o Maknabas vakarėliui pasipuošė plačiomis rožinėmis kelnėmis, storapadžiais kedais, tokiais nuožmiai žaliais, kad net švytėjo, bei marškiniiais su abiejų šių spalvų zigzagais. Rorkas padarė išvadą, kad abu kažkur linksminosi, kai juos iškvietė.

Parodę ženklelius policininkams jie įžengė į atitvertą plotą. Pibadi, blykčiodama raudonais dryžiais šventiškai sugarbanotuose tamsiuose plaukuose, patraukė tiesiai prie Evos ir negyvėlės.

— Atsiprašau, Dalas, buvom klube Ist Saide, užtruko, kol čia atvažiuom.

Eva tik vos dirstelėjo į Pibadi aprangą, įskaitant vakarinius batelius plonytėlaičiais kulniukais.

— Pareigūnai Fristas ir Nadir į įvykio vietą prisistatė pirmi. Pasikalbėk su jais ir pradėk kalbinti visus potencialius liudininkus. — Tada atsigręžė į Maknabą. — Jis gali pasirūpinti vaizdo stebėjimo kamerų įrašais, kad jau čia.

— Gerai.

— Apeik iš kitos pusės ir padėk man ją apversti. Auka — Gela Modesto.

Juodviem ėmusis užduoties Eva pasidalijo su Pibadi esminiais faktais.

Apvertusios kūną tyrėjos neaptiko daugiau jokių žaizdų ar žymių, užtat pastebėjo mažą užpakalinę bėgimo kelnų kišenėlę.

— Elektroninė kortelė, — įrašė Eva žodžius. — „Kūno ir proto sveikatingumo centras“, — perskaitė ir įdėjo į įkalčių maišelį.

Uždariusi įvykio vietos apžiūros lagaminą, ji išsitraukė radijo stotelę ir susisiektė su šlavėjais* ir morgu. Kai atsisuko, Rorkas ištiesė jai išsineštinės juodos kavos.

* Jungtinių Valstijų policijos žargonu — kriminalistai, nusikaltimo vietos tyrėjai, surinkantys („susluojantys“) įkalčius.

— Iš kur gavai?

— Iš sumanaus pardavėjo. Įtariu, skonis bus tarp skanios ir farų kavos.

Eva gurkštelėjo. Gūžtelėjo pečiais.

— Panašiai. Ačiū. Gali važiuoti namo. Man reikia pasišne-kėti su liudininkais, su jos vyru, užsukti į sveikatingumo centrą, kuriame lankėsi.

— Paprašiau, kad atsiųstų tavo mašiną. Ir susitariau dėl transporto sau.

Eva vėl atsigėrė kavos, kurią sunkiai galėjai pavadinti skania, ir pažvelgė į Rorką.

Ak, tas veidas, tas veidas. Vienas iš didesnių pasaulio stebuklų ir, po velnių, tikrai vienas iš jos gyvenimo stebuklų. Ryškiai mėlynos akys, apsuptos blakstienų, — šilkinių kaip ir juodi, kone pečius siekiantys plaukai, — dabar žvelgė tiesiai į ją. Burną kūrybingi angelai išskaptavo, matyt, pagauti nepaprasto įkvėpimo. Plokštumos ir kampai darniai sudėlioti į romantiško poeto ir seksualaus, neklusnaus puolusio angelo visumą. Pridėkime airiško akcento melodingumą balse, ir turėsime išskirtinį derinį.

— Pasirūpini, kaip visada.

Tobuloji burna išsiritė.

— Kiekvienas turi savo vaidmenį. Aš gal dar liksiu čia ir galėsiu būti kuo nors naudingas, kol transportas prisistatys. — Rorkas išsiblaškiusiu žvilgsniu apmetė minią už užtvarų. — Maknabas turėtų netrukus grįžti su vaizdo įrašais, tai...

Eva pastebėjo, kaip vyro akys vos vos susiaurėjo, jose šmėstelėjo kažkoks tamsos šešėlis.

— Kas ten? — ji bemat atsisuko pažiūrėti ton pusėn. — Ką pamatei?

— Vieną pažįstamą.

Nespėjus jai vėl prasižioti, Rorkas greitai nužingsniavo lygia ir lengva eiseną.

— Po velnių.

Eva mostelėjo vienam policininkui, kad pasaugotų kūną, ir leidosi Rorkui iš paskos, bet atskubėjo Pibadi.

— Turime kelis liudininkus, kurie matė, kaip tą moterį nužudė, ir vieną, kuris nematė, bet tvirtina, kad ji turėjo čia su juo susitikti. Vyriškis sugniužęs, tad, sakau, ar tik nebus tarp jų kokio šurum burum.

— Pirmiausia jo ir imkimės.

Ką, po galais, tas Rorkas daro? — spėliojo Eva.

Jis įsibrovė į minią. Mokėjo judėti greitai, tiesiog slydo kiaurai. Ankstesniais laikais būtų išniręs kitoje pusėje su kišenėmis, pilnomis svetimų kišenių turinio. Bet kad ir kaip greitai judėjo, kad ir kaip naršė akimis, įtempęs visas jusles, to veido Rorkas daugiau nebematė.

Prakeiktas šešėlis iš praeities tyčia man pasirodė, mąstė Rorkas, dairydamasis aplink, žvelgdamas už šviesų, už minios, už tviskančių fontano čiurkšlių ir tuščių suoliukų. Erzina. Lyg būtų parodęs vidurinį pirštą, pats likdamas — apgalvotai, žinoma, — ganėtinai toli, kad lengvai ištirptų minioje ir vėl prasmegtų.

Ką gi, jei tas mėšlo gabalas nori pažaisti, Rorkas mielai sutinka.

— Mes toli nuo Dublino skersgatvių, brole, — sumurmėjo jis po nosimi ir grįžo iš kur atėjęs.

Liudininkas Marlonas Stouvas drebėjo apsipylęs ašaromis. Eva nusivedė jį prie suoliuko. Įpusėjęs ketvirtą dešimtį, nusprendė jį, maždaug penkių pėdų dešimties colių ūgio. Tankūs smėlio spalvos plaukai, rudos akys, dygi siaura barzdelė.

— Turėjote čia susitikti su poniu Modesto?

— Prie fontano. Ji sakė, pasistengs būti penkiolika po dešimtos, ne vėliau kaip pusę vienuoliktos.

Vyras vilkėjo juodas kelnes, ploną juodą megztinį, avėjo juodus batus. Eva nutarė, kad jie neketino kartu bėgioti.

— Kodėl jūs ketinate susitikti?

Stouvas nusišluostė veidą. Nykščio šonas buvo išteptas mėlynais dažais.

— Mes užmezgėme romaną. Susipažinome praeitą vasarą. Gela nusipirko vieną mano paveikslą. Buvau išstatęs ant šaligatvio. Jai patiko Toskanos peizažas. Ji... Jos šeima... Jie iš Toskanos, ir Gela sakė, kad paveikslas primena jai gimtinę. Ji vaikštinėdama praėjo pro šalį dar kelis kartus, tada užėjo į galeriją ir... mes įsimylėjome.

— Bendravote su poniu Modesto romantiškai ir intymiai?

— Mes įsimylėjome, — pakartojo Stouvas. — Kartais susitikdavome čia, tik pasėdėti ir pasikalbėti. Kartais nuvažiuodavome pas mane į loftą. Žinojau, kad yra ištekėjusi, ji man pasisakė. Niekada vienas kitam nemelavome. Ji turi sūnelį. Gela norėjo palikti vyrą, bet ji turi mažą sūnelį. Norėjo išsiskirti, netgi kreipėsi į advokatą, bet... — Vyrškis delnais užsidengė veidą. — Kai paskutinį sykį buvome kartu, ji pasakė, kad tai ir bus mūsų paskutinis kartas. Abu žinojome... Nuo pat pradžių abu žinojome, kad tai nesitęs. Pirmiausia jai rūpėjo sūnus. Ji turėjo pasistengti atgaivinti santuoką, sutvirtinti šeimą.

— Tačiau sutiko šįvakar su jumis susitikti.

— Aš jos paprašiau. Ne pabūti kartu. Tik deramai atsisveikinti. Norėjau jai šį tą padovanoti.

— Ką?

Atsegęs krepšį Stouvas ištraukė į storą rudą popierių suvyniotą paketą.

— Paveikslą. Jis dera su tuo, kurį ji tada nusipirko. Pamačiau, anas buvo pirmas, o šis — paskutinis.

— Tikriausiai pykote ir jautėtės įskaudintas.

Vyras papurtė galvą, jo akys vėl paplūdo ašaromis.

— Aš ją mylėjau. Žinojau, kad ji ištekėjusi, kad turi sūnų. Ji nuo pat pradžių sakė tiesą. Nieko nežadėjo. Ir... — jis giliai įkvė-

pė. — Aš žinau, kad ji mane mylėjo. Negalėjo būti su manimi, bet mylėjo. Jei nebūčiau prašęs jos šįvakar čia ateiti...

Stouvas visai palūžo, tad Eva reikšmingai žvilgtelėjo į Pibadi, guodėją.

— Marlonai, — ši prisėdo šalia vyriškio, — negali kaltinti savęs dėl to, kas nutiko, užtat galėtum mums padėti. Ar dar kas nors žinojo, kad judu su Gela šįvakar čia susitinkate?

— Ne. Mes buvome atsargūs. Mūsų santykiai... Slėpėme juos... — Delnų apačiomis Stouvas šiurkščiai nusibraukė ašaras. — Saugojome paslaptį. Gela žadėjo pasakyti vyrui, kad ketina pasportuoti klube. Viena, trumpai. Ji dažnai taip darydavo, taigi, nieko neįprasto. Ji niekam nebūtų sakiusi, kad ateis čia. Ir aš niekam nesakiau.

— Kaip judu susisiekdavote?

— Tik žinutėmis.

— Kada matėtės paskutinį kartą, kai ji nutarė nutraukti santykius?

— Praeitą savaitę. Ji atėjo pas mane į namus ir pasakė. Tada paskutinį kartą pasimylėjome. O šiandien baigiau paveikslą, tada parašiau jai ir paprašiau susitikti čia, nes noriu kai ką jai padovanoti. Kad tai padės man lengviau ištvirti išsiskyrimą.

— Kai čia susitikdavote, ar nekrito į akis, kad kas nors jus stebi, skiria Gelai daugiau dėmesio, nei derėtų?

— Ne. Čia labai jauki vieta. Visuomet jausdavomės saugūs.

— O kai ji ateidavo pas jus į namus? — įsiterpė Eva. — Ar niekad nepastebėjote lauke kokio pašalinio žmogaus, dėl kurio pasijutote nejaukiai?

— Ne. Mano loftas mažas, pačiame Vilidže, virš galerijos. Aš ten ir dirbu, ir rengiu parodas, šiek tiek mokau. Ji galėdavo ateiti tik kartą per savaitę, retsykais dukart, bet paprastai tik kartą per savaitę ištrūkdavo iš namų, kai sūnus išeidavo pasivaikščioti su aukle arba kai jį nuveždavo pas draugus pažaisti.

Turėdavome tik valandą, gal dvi. Mylėjome taip, kad užtektų visam gyvenimui. Žinojome, kad turime labai mažai laiko.

— Ar ji niekad neužsiminė, kad jai grasina? Arba kad jaučia kokią nors grėsmę?

— Ne, ne. Viešpatie, ne.

— Ar ji bardavosi su vyru?

Veik nesąmoningai Stouvas pirštais nubraukė nuo akių ašaras.

— Nemanau, bent ji niekad nesiskundė. Jos vyrui labiau rūpėjo verslas, padėtis visuomenėje, suprantat? Kaip jie kartu atrodo. Kaip pasirodyti kokiam nors renginyje. Gela norėjo grįžti į Toskaną, pasiimti sūnų ir gyventi ten kartu su manimi. Mudu svajojome apie tai, nors žinojome, kad tai neišsipildys.

Vyriškis atkišo paveikslą Evai.

— Gal pasiimsite? Negaliu į jį žiūrėti. Nenoriu. Pernelyg skausminga.

— Pibadi, išrašykite ponui Stouvui paveikslo poėmio kvitą. Kol kas paimsime jį kaip įrodymą.

— Aš jo nebenoriu. — Vyras vėl pravirko. — O parduoti negaliu. Tiesiog pasilikite sau.

— Mums negalima. Bet gal ką nors sugalvosime. Detektyvė Pibadi išduos jums kvitą ir užsirašys kontaktinę informaciją.

Eva pastebėjo, kad grįžo Rorkas. Perdavė paveikslą kolegei.

— Galite eiti. Ar jus reikia pavežti?

— Ne, ne. Aš paeinu. Pareisiu.

— Užjaučiame dėl netekties, pone Stovai. Jei prisiminsite ką nors, kas gali padėti tyrimui, susisiekite su manimi arba detektyve Pibadi.

Atsistojusi Eva greitai nuėjo pas Rorką.

— Kas dedasi? — griežtai paklausė. — Tu piktas. Baisusis Rorkas siunta.

Jis paėmė ją už žasto.

— Eime.

— Aš negaliu paprasčiausiai...

— Einam.

Tvirčiau suspaudęs žastą jis nusivedė Evą atokiau nuo nusikaltimo vietos.

— Lorkanas Kobis, — pradėjo Rorkas. — Galėsi pati jį patikrinti. Jis iš Dublino, kokiais trejais, ketveriais, na, gal penkeriais metais vyresnis už mane.

— Vienas iš senų draugužių?

— Anaip tol. — Rorkas išsitempė ją iš lempų apšviesto rato, tad dabar abu stovėjo šešėliuose. — Jis dirbo mano tėvui, o kadangi neturėjo gabumų vogti, bet pasižymėjo kaip smurtautojas, Lorkanas išmušinėdavo pinigus, baugindavo, reketuodavo. Smulkiau aptarsime vėliau, bet pasidomėk juo. Ir saugokis, — jis uždėjo rankas jai ant pečių. — Labai rimtai pasisaugok, Eva.

— Kodėl?

— Jis nudėtų mane nė nemirktelejęs, jei tik galėtų, bet dar labiau džiaugtūsi atėmęs gyvybę man svarbiam žmogui. Jis tikrų tikriausias galvažudys, visad toks buvo.

— Ir tu jį matei nusikaltimo vietoje?

— Mačiau. Jis norėjo, kad pamatyčiau. O taip, jis pasirūpino, kad tikrai pamatyčiau, tas prakeiktas šunsnukis. — Rorkas dar sykį apmetė parką akimis, bet žinojo, kad to veido nebeišvys. Bent jau šįvakar. — Patikėk manimi, žinau, kad jis nudūrė tą moterį, nors ir nemačiau. Jis — tavo ieškomas žudikas.

— Bet kam jam žudyti Gelą? Iš kur jis galėjo žinoti, kad tu būsi čia?

— Jam tik palankiai susiklostė likimas. Lorkanas žudo, Eva, ir dėl pinigų, ir savo malonumui. Daugiausia dirba Europoje, bet kažin, ar tai pirmas jo užsakymas Valstijose. Nors manęs nepasiekė žinios, kad jis kada nors anksčiau būtų lankęsis

Niujorke, bent jau darbo reikalais, manau, būčiau apie tai sužinojęs. Šiaip ar taip, dabar jis čia.

Eva atidžiai klausėsi. Retai tekdavo matyti Rorką susijaudinusių, ne šiaip piktą, tad nusprendė dėtis į galvą, ką jis sako, ir nenuleisti juokais.

— Apibūdink jį man tokį, kokį matei šįvakar.

— Maždaug šešių pėdų ūgio, tvirto kūno sudėjimo, plačiaapetis, šviesiai rudi plaukai surišti, kaip tu pavadintum, į viršugalvio kuodą. Šviesaus gymio, švariai nusiskutęs. Juodos kelnės, marškiniai, raudona striukė. Jis atsitraukė nuo minios, kad pastebėčiau, ir žiūrėjo tiesiai į mane. Nusišypsojo. — Rorkas perbraukė delnais Evos rankas žemyn, vėl aukštyn. — Jis žino, kas mudu sieja. O jei dar nežino, tai nuo šiol darys viską, kad sužinotų.

— Kodėl jis tavęs taip nekenčia?

— Kodėl? Jis tvirtino esąs Patriko Rorko pavainikis ir, kadangi yra vyresnis už mane, jo pirmagimis.

— Tai tiesa?

— Kažin, nors, sakyčiau, nėra neįmanoma. Abejoju, nes mano seniui jis patiko gerokai labiau nei aš, tad jei Lorkanas būtų buvęs jo kūnas ir kraujas, tikrai būtų jį priėmęs. Bet šiuo metu tai nesvarbu. Prakeikimas, jis tikrai neatsitiktinai atsidūrė parke, kur išmėsinėjama moteris, ir dar turtinga. Perpjauti gerklę, perrėžti pilvą, paleisti žarnas — štai mėgstamiausios Lorkano Kobio pramogos.

— Gerai, aš jį patikrinsiu. Ir paskelbsiu paiešką.

Nespėjus Evai paprieštarauti Rorkas suėmė delnais jos veidą.

— Ir saugokis. Būk labai labai atsargi.

— Gerai, — pasakė, nes jis norėjo tai išgirsti. — Tau galioja tas pats.

— Jis nesiims manęs iškart. Koks čia smagumas? Turiu susisiekti su tam tikrais žmonėmis.

— Mums reikės smulkiau apie tai pasikalbėti.

— Ir pasikalbėsime. Tavo mašina čia, — mostelėjo Rorkas link arkos. — Pasimatysime namie.

Žiūrėdama jam pavymui Eva suprato, kad jai neramu dėl to, kad jam neramu. Santuoka, mintijo ji, gali sušikti visus reikalus.

— Leitenante, — spyruokliuodamas kedais, švytuodamas ilga šviesių plaukų uodega prisiartino Maknabas. — Gavau stebėjimo kamerų medžiagą. Jau peržiūrėjau nužudymo įrašą.

— Turime nufilmuotą nužudymą?

— Ir taip, ir ne. Pasakysiu tik tiek, kad žudikas žinojo, kaip pakreiptos kameros, tad veidas į objektyvus nepateko. Bet matyti, kaip auka žengia po arka, ir čia jai kelią pastoja žmogus, panašu, kad vyras, maždaug šešių pėdų, kokių šimto devyniasdešimties svarų, juodomis kelnėmis, juoda striuke, ant galvos gobtuvas. Nufilmuota iš nugaros, taigi, niekaip negalime nustatyti amžiaus ar rasės, netgi būti tikri dėl lyties.

Maknabas metė žvilgsnį atgal, kur morgo darbuotojai kišo į maišą kūną. Jo ausies lezglyje blizgėjo visa eilė spalvotų žiedelių.

— Rankas tas žmogus laikė striukės kišenėse, galvą nuleidęs. Eina lyg niekur nieko, o tada išdygsta tiesiai priešais auką. Moteris sustoja. Tada matyti, kaip dešinė žudiko ranka staigiai sminga į priekį ir atsitraukia. Vyras nužingsniuoja toliau, o auka svyrinėdama žengia kelis žingsnius. Dar prieš jai parkrintant, išteka marios kraujo. O paskui prie moters pribėga keli žmonės. Vienas apverčia. Prasideda klyksmai. Žudiko kameros jau nebemato.

— Viską peržiūrėk. Man reikės kopijų. Visų kamerų įrašų, visais filmavimo kampais.

— Bus. Dalas, jis jos tykojo. Kaip prie jos prisiartino? Apgalvotai, supranti? Ne atsitiktinai, visai nepanašu į neplanuotą veiksmą.

Gal Maknabas ir atrodė kaip cirkininkas, bet Eva žinojo, kad šio faro instinktai neklysta.

— Ne, nemanau, kad auka atsitiktinė. Pibadi? — atsisuko ji į prie jų prisijungusią porininkę.

— Pasikalbėjau su keliais žmonėmis ir su patruliais, kurie apklausė liudininkus. Dauguma iki moteriai parkrintant nieko nematė ir nieko nepastebėjo, bet atsirado du, tvirtinantys, kad matė vyrą, vilkintį juoda striuke, su gobtuvu ant galvos, pasišalinusį tada, kai moteris parkrito. Be tos striukės su gobtuvu — jokio reikšmingesnio apibūdinimo. Ir liudytojai tik mano, kad tai buvo vyras.

— Atitinka vaizdo stebėjimo kamerų įrašus. Maknabai, kai juos peržiūrėsi, ieškok vyro, tokio ūgio ir sudėjimo, kaip pats man apibūdinai. Baltojo, įpusėjusio ketvirtą dešimtį, šviesiai rudais plaukais, iš tų su kuodeliu ant galvos, tik su raudona striuke. Pažymėk visur, kur jis matysis.

— Aišku. Įtariamasis?

— Galimas daiktas. Jo vardas Lorkanas Kobis, iš Dublino. Rorkas matė jį minioje, atpažino. Jis profesionalas.

— Peržiūrą galiu pradėti jau dabar, savo nešiojamajame, jei daugiau kol kas nieko iš manęs nenori, — pasisiūlė Maknabas.

— Puiku. Judam. Pibadi, surask aukos vyrą Chorčę Tviną ir važiuojam jam pranešti.

— Jei nužudymas užsakytas... — pradėjo Pibadi.

— Sutuoktinis — pirmas įtariamųjų sąraše, — užbaigė Eva. Jos automobilis laukė prie šaligatvio, kaip ir buvo nurodyta. Leitenantė įlipo, sekundę pasėdėjo.

— Surasime ir Kobį, paskelbsime jo paiešką, bet pirma pažiūrėkime, su kuo dabar teks šnekėtis.

Pibadi įsitaisė keleivio sėdynėje ir ne visai nemačiomis nussispyrė vakarinius batelius. Maknabas įlipo į automobilio galą ir netrukus ėmė dėstyti:

— Tvinui keturiasdešimt dveji, jis Modesto bendrovėje — viceprezidentas, atsakingas už produkcijos platinimą. Dirba

jiems šešiolika metų. Nematau jokių įrašų apie teisės pažeidimus. Prieš šešerius metus susituokė su Gela Modesto, abiem tai pirmą ir vienintelę santuoką. Sūnus Andželas, ketverių.

Eva išvažiavo į gatvę. Iki Gelos Modesto ir Chorchės Tvino namų visai netoli.

— Būstą Niujorke įsigijo prieš penkerius metus. Tvinas dirba bendrovės būstinėje Niujorke. Jo turtas vertinamas beveik devyniais milijonais.

— O jos — dešimteriopai daugiau, — pridūrė Eva. — Štai kur puikus motyvas šalia neištikimybės.

— Romaną ji nutraukė, — priminė Pibadi, bet Eva tik papurtė galvą.

— Ji ne šiaip užmezgė romaną, bet ir, jei tik Stouvas nemalū šūdo, įsimylėjo. Suplanuoti nužudymą reikia laiko, tai negi atšauksi užsakymą, jei žmona romaną nutraukė? Be to, ar tikrai žinome, kad nutraukė? Kad išpažino nuodėmę? Kažin. Vėlgi, kas būtų galėjęs ją sustabdyti, jei ji būtų persigalvojusi, grįžusi pas savo meilužį menininką ir su visu kalnu savo pinigų persikėlusi į Italiją?

Atvažiavus reikiamu adresu ir Evai įsispraudus į laisvą vietą prie šaligatvio, Pibadi nenoriai vėl įsispyrė į batelius.

— Aš liksiu čia padirbėti, — tarė Maknabas nuo galinės sėdynės. — Ypač jei gausiu ko nors su burbuliukais iš automobilio užkandžių aparato.

— Pasiimk.

Janas žavingai nusišypsojo.

— Gal ir traškučių ten turi?

— Nežinau, kokio velnio ten yra.

Palikusi jį patį tai išsiaiškinti, Eva išlipo iš mašinos. Jiedviem su detektyve žingsniuojant per pusę kvartalo iki aukos namų Pibadi beveik nesislėpdama raukėsi.

— Kodėl nešioji tokius idiotiškus batelius?

— Jie išėiginiai! Mes išėjome pašokti, pasilinksminti, tik dviese. O jei išėini su partneriu pasišokti, reikia gražių batelių. Iš kur galėjau žinoti, kad su jais ir bylą reikės tirti? — Pibadi sudejavo. — Jie mane pribaiigs.

— Kentėk dabar.

— Aš ir kenčiu. Vadinasi, Rorkas pažinojo tą Kobį Airijoje?

— Dubline, kai buvo mažas. Smulkiai visko dar nežinau, bet Kobis tyčia pasirodė Rorkui. Norėjo, kad tas jį pamatytų. Rorkas sako, kad tas žmogus — žudikas ir pagal prigimtį, ir pagal profesiją. Bet vėliau sužinosiu daugiau, — pažadėjo Eva ir sustojusi priešais namą apžvelgė jį, norėdama pajusti, kokia atmosfera čia tvyro.

Baltai dažytas plytinis triaukštis buvo elegantiškas ir ganėtinai žavingas. Žibėjo žalsva signalizacijos švieselė, bet šviestuvai abipus priekinių durų nedegė.

Šviestuvai, turintys pasitikti grįžusius namo.

Langai taip pat tamsūs, taigi, niekas nelaukė moters, kuri nebegriš. Iš dažytų vazonų ant palangių į šonus nuo paradinių durų per kraštus sviro gėlės. Žengusi pirmyn ir paspaudusi mygtuką Eva užuodė jų švelnų, saldų kvapą.

Gyventojai jau nuėjo ilsėtis. Prašau pasakyti vardą, pavardę ir kontaktinius duomenis. Neatidėliotinu atveju...

— Niujorko policijos ir saugumo departamentas, — nutraukė Eva atsakiklį ir pakėlė ženklelį. — Pranešk Chorchei Tivnui, kad su juo pasikalbėti nori policija.

Prašau pasakyti, koku neatidėliotinu reikalu.

— Tavo schemas tuoj ištiks neatidėliotinas reikalas, jei ponas Tvinas tučtuojau nebus informuotas, kad prie jo durų stovi policija. Nuskaityk prakeiktą ženklelį, ir baigiam.

Skaitytuvo šviesa nušliuožė ženkleliu.

Jūsų tapatybė nustatyta, leitenante Eva Dalas.

Prašau palaukti.

— Pakęsti negaliu tų prakeiktų aparatų.

— Ir pati turi tų prakeiktų aparatų. Prie vartų ir...

— Tai nereiškia, kad galiu juos pakęsti. Viduje nė menkausio žiburio, — garsiai ėmė samprotauti Eva. — Žmona išeina į sporto klubą ir negrįžta, tarkim, po valandos. O vyras tiesiog išjungia visas šviesas ir nueina miegoti?

— kažkas negerai, — sutiko Pibadi. — Net jei susipyko, vis tiek keista. Bent jau žibintai lauke turėtų būti įjungti, jei kažkas iš namiškių išėjęs. Juk visi taip daro.

— Tik ne tie, kurie nelaukia nieko grįžtant. Štai tokia smulkmena. Mažytė smulkmenėlė.

Viduje užsidegė šviesa. Nušvito langai su spalvingomis ir kvepiančiomis gėlėmis ant palangių. Spragtelėjo spynos. Už atsivėrusių durų stovėjo maždaug penkiasdešimties metų moteris, vilkinti tamsiai mėlyną chalata. Aplink veidą šiaušėsi tamsūs plaukai. Rudose it čigonės akyse spindėjo baimė ir nerimas.

— Jūs iš policijos.

— Taip, ponია. — Eva dar sykį kilstelėjo ženklelį. — Turime pasikalbėti su ponu Tvinu.

— A, taip? Sistema man pranešė. Aš namų ūkvedė. Oi, atleiskit, prašau užėiti.

Moteris kalbėjo su itališku akcentu. Jos basų kojų pirštų nagai buvo nulakuoti ryškiai raudonai.

Abipus įėjimo stovėjo siauri staliukai, ant jų — aukštos plonos vazos su grakščiomis violetinėmis gėlėmis, atsispindinčiomis dideliuose veidrodžiuose. Grindų plytelės tviskėjo aukštinio smėlio spalva.

— Prašom čia, į saloną, ten galėsite prisėsti, — mostelėjo ūkvedė rodydama kelią. — Norėtumėte kavos? Arbatos?

— Ne, ačiū. Gal galėtume sužinoti, kuo jūs vardu?

— Žinoma. Esu Elena Rinaldi. Prižiūriu šiuos namus. Sėskit, prašau. Pakviesiu poną Tviną. Jis ir ponias Modesto miega. Labai vėlu.

— Ponia Rinaldi, kada paskutinį kartą matėte ar kalbėjotės su ponu Tvinu ar ponias Modesto?

— Eee... Regis, šį vakar apie devintą. Taip, maždaug devintą, paskui nuėjau į savo kambarius ilsėtis. Sėskitės, prašau, — pakartojo ji ir pasišalino.

— Prieš Modesto išeinant, — sumurmėjo Pibadi.

— Aha.

Eva apsidaire po saloną, ko gero, skirtą svečiams priimti. Čia taip pat buvo gėlių — kažkas išties jas mėgsta. Bet interjeras dvelkė formaliu šaltuku: kreminės sofas, žalsvai mėlyni krėslai, blizgantys staliukų paauksavimai. Virš židinio paauksuotuose puošniuose rėmuose kabėjo didelis ovalus veidrodis. Balto marmuro židinyje dabar, atėjus pavasariui, buvo pristatyta žvakių ir vazonų su gėlėmis.

Paveikslai vaizdavo Italijos peizažus. Tinkuotus namelius ir didingus katedrų kupolus dengė raudonų čerpių stogai. Bangavo kalvos su sodybomis. Eva atpažino Toskaną, buvo ten lankiusis. Viename paveiksle atpažino ir Romos ispaniškuosius laiptus.

Ji priėjo prie vieno iš Toskanos peizažų: kalvos, aukšti liauni medžiai, aukštyn kylantys vynuogynai su violetinėmis vynuogėmis, takelis, vingiuojantis prie rausvai nutinkuoto namo su palei pamatus šėlstančiais gėlynais.

O kampe — dailininko parašas.

M. Stouvas.

— Neblogas paveikslas, — pareiškė Pibadi. — Kitą nusiunčiau pas mus, neišvyniotą. Esi čia buvusi?

— Aha.

— Lygiai taip ir atrodo.

— Aha, tikrai. Tai jos kambarys. Čia jos kambarys.

— Iš ko taip nusprendei?

— Jis elegantiškas ir formalus. Gėlės, paveikslai. O ypač šitas. Kelios fotografijos, — parodė Eva. — Vaikas, ji su vaiku, bet nė vienos nuotraukos su vyru. Jos šeima, tik be sutuoktinio. Ir daikčiukai dulkėms rinkti labai jau moteriški.

Suraukusi antakius Pibadi apsižvalgė.

— Tu teisi. Tikrai moteriškas kambarys. Ne nériniuotas, bet moteriškas.

— Planšetė ant staliuko prie krėslo, atsukto į Stouvo paveikslą, — mostelėjo Eva. — Čia ji galėjo sėdėti, skaityti ar dirbti, ar dar ką nors daryti, o vos pakėlusį akis išvysdavo paveikslą, primenantį jai meilužį. Primenantį gimtinę.

Patylėjusi pridūrė:

— Čia galima ir svečius priimti. Bet šiaip jau kambarys jos.

Išgirdusi žingsnius Eva atsigręžė laukdama pasirodant Chorchės Tvino.

2

Vidutinio ūgio ir kūno sudėjimo, atkreipė dėmesį Eva. Blyškūs, šviesūs atgal sušukuoti plaukai nedengia gražaus, ganėtinai švelnių bruožų įdegusio veido su giliai susodintomis, žydromis mieguistomis akimis.

Vyriškis vilkėjo baltu megztiniu, juodomis palaidomis vos blizgaus audinio laisvalaikio kelnėmis, buvo įsispyręs į juodas namines šlepetes. Jo veido išraiška nerodė nerimo, veikiau susierzinimą.

— Kadangi mane pirmą kartą vidurnaktį pažadina policija, norėčiau pamatyti jūsų pažymėjimus.

Ramus, švelnus balsas, lygiai kaip jo veido bruožai, pastebėjo Eva, ir abi su Pibadi atkišo ženklelius.

— Leitenantė Dalas, detektyvė Pibadi, — prisistatė Eva. — Turime liūdnę žinių, pone Tvinai. Apgailestaudamos turime pranešti, kad jūsų žmona Gela Modesto negyva. Užjaučiame dėl netekties.

— Ką jūs čia kalbate? — Jis atmetė žinią, net spragtelėdamas pirštais. — Mano žmona miega viršuje.

— Ar patikrinote prieš nusileisdamas?

— Man nereikia tikrinti to, ką žinau. Jūs suklydote.

— Ar jūsų žmona šįvakar buvo kur nors išėjusi, pone Tvinai?

— Nežinau, kodėl jums turėtų rūpėti, bet taip, ji lankėsi sveikatingumo centre, nes neretai prieš eidama miegoti nori pasportuoti. Sako, kad gera mankšta padeda jai užmigti.

— O kada grįžo?

— Nežinau. Man skaudėjo galvą, išgėriau vaistų ir atsiguliau. Mane kartais vargina migrena. Gela tai žino ir tokiais atvejais grįžusi iš sveikatingumo centro eina miegoti į kurią nors svečių kambarį.

— Vadinasi, nematėte žmonos nuo pat to laiko, kai ji išėjo iš namų? Kada išėjo?

— Nežinau. — Balse aštriai skambėjo grynas susierzinimas, be menkiausios nerimo ar susijaudinimo užuominos. — Maždaug apie dešimtą.

— Aštuoniolika po dešimtos Gela Modesto mirė Vašingtono aikštės parke. Nuo žaizdos pilve. Tapatybė nustatyta oficialiai.

— Negali būti... — tarstelėjo vyriškis, o Eva išsitraukė savo išmanųjį įrenginį ir, suradusi aukos nuotrauką nusikaltimo vietoje, pakėlė ponui Tvinui prieš akis.

— Ar čia jūsų žmona, pone?

Jis spoksojo į nuotrauką, žvelgė nemirksėdamas, o tada apsisuko ir nuėjęs prie krėslo atsisėdo.

— Kaip šitai galėjo nutikti? — vyras parėmė kaktą į plaštaką ir taip prisidengęs veidą žvelgė žemyn į grindis. — Gela... Gelą užpuolė?

Nusprendusi nelaukti kvietimo Eva atsisėdo ir pamojo Pibadi pasielgti taip pat.

— Gal pažįstate ką nors, kas būtų norėjęs jai pakenkti?

— Kodėl kas nors norėtų jai pakenkti? Nesuprantu. Šis rajonas labai saugus. Sveikatingumo centras vos už kelių kvartalų. Ji nešiojasi panikos mygtuką. Kas su ja taip pasielgė? Kas ją nužudė?

Ponas Tvinas nuleido ranką. Nors ašarų jam nepavyko išspausti, bet sielvartinga mina iškreipė veidą.

— Užpuoliko dar nenustatėme. Analizuojame vaizdo medžiagą. Ar jūs žinojote, kad ponias Modesto ketina eiti į tą parką?

— Į parką? — Vyriškis nusuko akis. — Ji sakė eisianti į sveikatingumo centrą. Nežinau, kodėl pasuko į parką. Gal norėjo pakvėpuoti grynu oru. Nežinau.

— Vadinasi, nežinojote, kad ji ketino parke su kai kuo susitikti?

— Susitikti? Su kuo? Ar tas žmogus ją ir nužudė?

— Ne. Asmuo, su kuriuo ji norėjo susitikti, nėra įtariamasis. Pone Tvina, ar žinojote, kad jūsų žmona buvo užmezgusi romaną?

— Kokias šlykštybes čia kalbate! — Įsiūčio raudonis užliejo jam veidą, paskandindamas net suvaidintą kančią. — Jūs įžeidinėjate mano žmoną, mano vaiko motiną!

— Apie romaną turime patikimų įrodymų. Tvirtinate, kad apie tai nenutuokėte?

— Kaip drįstate sėdėti čia ir, vos prieš kelias minutes pranešusi apie žmonos nužudymą, vadinti ją kekše!

— Netinkamai parinktas žodis, pone Tvina, ir aš jo nevarčiau.

Bet, pamanė Eva, neabejoju, kad tu apie ją taip galvojai.

— Kaip apibūdintumėte savo santuoką paskutiniu metu? — pasiteiravo ji.

— Savo santuokos su jumis neaptarinėsiu. — Pasiremdamas rankomis į krėslą vyras atsistojo. — Prašau išeiti.

— Dabar jums sunku, bet šie klausimai įprasti. Klausinėjame norėdamos rasti žmogų, kuris atėmė gyvybę jūsų žmonai, jūsų vaiko motinai.

— Gal atnešti vandens? — Pibadi prabilo užjaučiančiu tonu ir nutaisė nuskriausto šuniuko akytes. — Jūs patyrėte siaubingą šoką, pone. Gal galėtume už jus su kuo nors susisiekti?

— Ne. Ne. Noriu pabūti vienas. Man reikia laiko susivokti. Noriu, kad paliktumėte mane ramybėje.

— Suprantama, — pakilo Pibadi, lengvai įsijautusi į geros, supratingos policininkės vaidmenį. — Bet prieš išeidamos norėtume paprašyti vieno dalyko. Mums labai praverstų jūsų vaizdo stebėjimo kamerų įrašai, kad galėtume nustatyti, kada tiksliai ponias Modesto vakare išėjo iš namų. Iš tiesų net menkiausia smulkmena gali padėti mums surasti kaltininką.

— Gerai jau, gerai. — Ponas Tvinas išsitraukė iš kišenės aparatą ir suvedė kodą. — Pranešiau aptarnaujančiam robotui. Jis parodys, kur apsaugos valdymo pultas, ir duos, ko jums reikia. O tada išlydės.

— Esame dėkingos už bendradarbiavimą, — tarė Eva. — Ir dar sykį reiškiamo užuojautą dėl netekties. Jei ateis į galvą kas nors, kas galėtų padėti tyrimui, prašau susisiekti su mumis. — Kalbėdama ji neva atsainiai apžvelgė kambarį. — Jūsų gražūs namai, pone Tvinau. Matyti, kaip jūsų žmona mylėjo gimtinę. Koks nuostabus paveikslas.

Ji žengė link Stouvo peizažo, ir Tvino akyse išvydo sužybsint ne įniršį, ne pavydą, o pasitenkinimą.

Vos įžengęs pro duris Rorkas pirmiausia pasidomėjo Samersetu. Jis patraukė tiesiai prie namų kompiuterio.

— Kur Samersetas?

„Labas vakaras, Rorkai. Samersetas savo kambariuose.“

Sužinojęs, ką norėjo, dar pakeliui namo susisiekęs su tais, su kuriais, jo manymu, reikėjo susisiekti, Rorkas užlipo laiptais į viršų.

Praėjęs Evos ir savo darbo kambarius, jis traukė toliau iki asmeninio kabineto. Tvirtos apsauginės durys atsidarė pagal delno atspaudą ir balso tembrą nustačius Rorko tapatybę.

— Šviesa, — sukomandavo jis ir įėjęs į kabinetą, už kurio lango, nepermatomo iš lauko pusės, driekėsi didmiestis, įsipylė viskio.

Leido sau kelias sekundes, tik kelias, pastovėti ir surikiuoti mintis.

Eva gali savimi pasirūpinti ir pasirūpins. Nors...

Bet dabar ne laikas mintyti apie visus „nors“.

Samersetas saugus savo kambariuose, o rytoj ryte juodu viską aptars.

Rorkas liepė geriausiems savo apsaugininkams saugoti jo giminaičius Airijoje.

Jei Kobis iki šiol nieko apie juos nežinojo, tai nuo šiol dėš visas pastangas, kad išsiaiškintų.

Rytoj iš pat ryto Rorkas turės susisiekti su dar keliais svarbiais asmenimis, o kol kas šiek tiek panaršys.

Nuėjęs prie neregistruoto savo kompiuterinio įrenginio — to, kurio negali aptikti Kompiuterių Sargyba, jis priglaudė delną prie plokštelės valdymo pulte.

— Rorkas. Atverk operacijų meniu.

Juodame korpuse lyg brangakmeniai sužibo lemputės.

Operacijų meniu atvertas.

Rorkas prisėdo su viskio stiklu rankoje.

— Atverk ir ant sieninio ekrano parodyk visus failus apie Lorkaną Kobį.

Priimta. Atveriamas. Rodoma...

Rorkas nebuvo paleidęs Kobio iš akių. Apdairus žmogus, jei tik turi priemonių, nepaleidžia iš akių savo priešų. Galbūt Kobis pernelyg atsargus, kad šiuo metu į jį kėsintųsi. Bet jei Rorkas klysta, neleis šiai klaidai duoti vaisių. Jis slinko failus aukštyn ir žemyn, peržiūrinėjo, atnaujino turimas žinias savo paties surinktais arba iš įvairių institucijų — Interpolo, CŽA, MI6, Jungtinės Karalystės nacionalinės kovos su nusikalstamumu agentūros, Airijos nusikaltimų ir saugumo skyriaus ir kitų — nukniauktais duomenimis.

Informaciją apie Lorkaną rinko įvairiausių pasaulio valstybių policija; visi žinojo ar bent įtarė, kad Kobis — samdomas žudikas. Vėlyvojoje paauglystėje Lorkanui teko pasėdėti už gro-tų, mat per kvailumą buvo sučiuptas su keliais nelegaliais ginklais policijos aptiktuose pagrindiniuose lošimo namuose.

Rorkas įtarė, kad Kobis per tuos pusantrų metų cypėje veltui laiko nešvaistė — susipažino su reikalingais žmonėmis. Netrukus po to, kai jį paleido, informatorius, suteikęs policijai žinių apie tuos pagrindinius lošimo namus, jau maudėsi Senoje su nuo ausies iki ausies perrėžta gerkle.

Malonumas, pinigai, kerštas, galvojo Rorkas. Štai Kobio Šventoji Trejybė.

Aštrūs šaltieji ginklai taip ir liko Lorkano mėgstamiausi, nors jam patiko naudotis ir beisbolo lazda arba tiesiog suspar-dyti smulkesnius ar negalinčius apsiginti. Dėl įvairovės kartais rinkdavosi garotą. Žudydamas jis mėgo būti arti aukos, paliesti ją, pajusti ateinančią mirtį. Niekas niekada negirdėjo jį pasirin-kus sprogmenis ar kokį nors toliašaudį ginklą.

— Jam patinka kraujas, — murmėjo Rorkas. — Užuosti jį, įmerkti pirštus. Matyti aukos akis, kai išteka gyvybė. Štai kuo jis maitinasi. Kompiuteri, parodyk paskutinę žinomą jo tapatybę, kad ir suklastotą.

**Priimta. ieškoma. Rodoma... Kobis, Lorkanas, gimęs
2020-09-01 Dubline, Airijoje. Plaukai rudi, akys
kaštoninės, ūgis 6 pėdos, svoris 190 svarų.
Nuolatinio adresu nėra. Konsultantas.**

— Kas — konsultantas? Nieko sau pasivadino. Šitiems duomenims jau beveik metai. Turi būti kitų. Imkim ir suraskim.

Atsiraitojęs rankoves Rorkas išsitraukė iš kišenės odinę juostelę ir susirišo ant pakaušio plaukus. Tada ėmėsi darbo.

Išėjusios iš Tvino namų Eva ir Pibadi patraukė atgal prie mašinos.

— Jam prastokai sekėsi, — nutarė Eva.

— Oi, vargeli, tikrai, sakyčiau, nekaip. Neįstengė nė ašarėlės nuvarvinti. Net apsimesti, kad stengiasi jas nuryti. Kai kurie žmonės tiesiog būna stoikai. Bet šitas nėra, — pridūrė Pibadi.

— Šitas ne stoikas, — sutiko Eva. — Kita vertus, jis ir nešokinėja iš džiaugsmo. Tiesiog patenkintas, kad sandėris užbaigtas. Nepaklausė, kur ją išvežėme, kada galės pamatyti, ar ji kankinosi. Žmona jam daugiau neegzistuoja.

— Manau, norėsime pasikalbėti su ūkvede. Rytoj iš pat ryto jai paskambinsiu.

— O aukos šeima? Apie ją vyras taip pat neužsiminė. — Pažiūrėjusi, kiek valandų, Eva papurtė galvą. — Iki ryto tikriausiai pavyks išlaikyti aukos tapatybę paslapyje. Pirma reikia pasikalbėti su artimaisiais.

— Jie turi čia apartamentus, — perskaitė Pibadi savo kišeniniame kompiuteryje, — bet daugiausia gyvena Florencijoje. Aukos brolis įsikūręs Romoje.

— Po velnių, o kiek dabar valandų Italijoje?

— Eemm...

— Tiek to. Pasižiūrėsiu grįžusi namo.

Ji atidarė automobilio dureles. Maknabas ant galinės sėdynės šliurpė gazuotą gėrimą.

— Turiu tau kelis kadrus su juodoju gobtovu, Dalas. Persiunčiau į namų kompiuterį. Ir su raudonąja striuke. Išrikiavau iš eilės. Šituose, su raudona striuke, jis nebijojo parodyti veido.

Pasislinkęs į priekį ir laikydamas kišeninį kompiuterį ekranu į priekį tarp priekinių sėdynių, detektyvas parodė vieną sustabdytą kadra.

Kobis stovėjo minioje, plaštakas ištrauktai nykščiais susikišęs į priekines kelnų kišenes, ir pašaipiai vypsėjo.

— Vyrukas tai dingsta iš kamerų, tai vėl pasirodo. Jis velniškai puikiai žino, kur tos kameros yra ir kur jos nepasiekia. Naudodamas jo veido atvaizdą ar tik striukės, kelnų aprašymą aptikdavau jį, vos tik patekdavo į aprėpties zonas. Paskutinįkart pastebėtas pusę pirmos.

— Šauniai padirbėjai. Parvešiu tave namo. Pibadi, jei aukos artimieji Niujorke, planuok susitikti su manimi prie jų namų aštuntą. Aš tau pranešiu. Jei jie Italijoje, susitvarkysiu internetu, tuomet susitiksime morge. Rytoj ryte paskambink ūkvedei, paprašyk atvykti pas mus. Maknabai, iš aukos išmaniojo įrenginio ištrauk viską, ką gali.

— Dalas, aš čia greitai, kol tvarkiau vaizdo medžiagą, patikrinau Kobį. Jis tikrai labai labai blogas žmogus.

— Visa informacija pasidalink ir su Pibadi.

— Tvinas irgi blogas žmogus, — Pibadi atsisukusi pažiūrėjo į Maknabą. — Kitaip, bet irgi blogas.

— Visa informacija pasidalink su Maknabu.

Eva pasuko už kampo netoli jų daugiabučio.

— Laūk! Lygiai aštuntą, Pibadi, vienoje ar kitoje vietoje.

— Aišku.

— Beje, automobilio užkandžių aparate turi šešių rūšių traškučių, — išsliuogdamas iš mašinos Evai pranešė Maknabas.

— Nuostabu. Varyk.

Vos darelės užsitrenkė, ji nuvažiavo tolyn nuo šaligatvio. Pažvelgusi į galinio vaizdo veidrodėlį matė tuodu einančius susikibusius rankomis.

O jos mašinoje atsidavė druska ir cukrumi. Eva atidarė langus, kad vėjas išpūstų kvapus, bet nusprendė, kad jai pačiai praverstų šis tas saldaus. Iš prietaisų skyde įmontuoto užkan-

džių aparato užsisakiusi tūbelę „Pepsi“, ji nurodė kompiuteriui pateikti Lorkano Kobio patikros rezultatus.

Ir, kol per miestą važiavo namo, nenuobodžiavo. Vyruko netikrų tapatybių ir įtariamų negražių darbelių kolekcija, surinkta per tris dešimtmečius, buvo įspūdinga.

Murkdytis purvinuose vandenyse jis pradėjo nuo mažų dienų: išbandė savo jėgas dalyvaudamas užpuolimuose (B ir E kategorijų), plėšdamas, išgarsėjo smurtu prieš gyvūnus — o tai bylojo apie baisų nežmoniškumą. Jis atsidurdavo nepilnamečių kolonijose ir vėl ištrūkdavo, kol galiausiai įgudo neįkliūti.

Dubline — Eva puikiai žinojo — po Miestų karų stojo neramūs laikai. Kyšių upės policijoje tekėjo lyg kraujas po organizmą.

Kobiui kelis kartus buvo pliaukštelėta: pusantrų metų gavo už neteisėtą ginklų laikymą ir kelis areštus po porą parų. Tačiau Eva nerado jokios teismo paskirtos priežiūros. Jokių psichologinių įvertinimų, jokio privalomo lankymosi pas psichologą.

Jo motina Morna Kobi pati sėdėjo kalėjime — daugiausia už nelegalų vertimąsi prostitucija ir disponavimą visokiais draudžiamais dalykais. Apie tėvą žinių nėra. Užtat aukštai Kobio bendrų sąrašė atsidūrė Patrikas Rorkas.

Kobis savo pagrindinės veiklos ėmėsi perkopęs į trečią dešimtmetį. Nuo tada bjaurių darbelių sąrašas ilgėjo, bet kartu jame atsirado skylių. Buvo įtariamasis. Nepakako įrodymų. Liudytojas atsisakė liudyti. Arba mirė.

Kobis arba įgudo vogti, arba, atsisakęs šios veiklos, nutarė pasišvęsti žudymui. Neilgtrukus, remiantis daugybės teisėsaukos institucijų nuomone, Lorkanas Kobis patobulėjo tiek, kad ėmėsi žudyti už pinigus.

O dabar jis Evos Dalas teritorijoje. Negana to, galimas daiktas, bandys atsisteisti — už kažką tikro ar įsivaizduojamo — su jos vyru.

Įsukusi pro vartus Eva kilo privažiavimo keliuku prie elegantiškos tvirtovės, kurią pastatė tas buvęs Dublino gatvių padugnė. Bokštai bokšteliai, parapetai ir akmeninės sienos kūrė įmantrius siluetus nakties danguje. Bet gražiausi buvo šviesomis tvieskiantys langai, pasitinkantys ją, grįžusią namo.

Evos meilė buvo tokia, nuo kurios, giliu jos įsitikinimu, žmogus sukvailėja, todėl norėjo uždaryti Rorką šioje nuostabioje tvirtovėje, kol ji suras ir pašalins Kobį.

Bet ji gerai pažinojo žmogų, su kuriuo susiejo savo gyvenimą, ir jį gerbė. Todėl Eva suprato, kad Rorkas ne tik nėra už ką nesislapstys, bet dar ir norės dalyvauti pašalinant Kobį.

Jis, civilis, nuolatinis policijos ekspertas konsultantas, netrūkus gaus rimtai paprakaituoti.

Pastačiusi automobilį Eva pasiėmė portfelį. Prieš einant miegoti svarbu pasiruošti išmaniają lentą ir tyrimo žurnalą. Taip pat svarbu pasikalbėti su Rorku.

Namuose bent jau karaliavo tylą ir ramybė. Į prieškambarį lyg koks rūkas neatslinko pasalusis Samersetas. Su juo taip pat laukia pokalbis, bet Eva tikėjosi, jog šito imsis Rorkas.

Ji užlipo laiptais aukštyn. Žinojo, kad dar bent porą valandų negalės griūti į lovą.

Pasukusi prie savo darbo kambario, staiga suvokė, jog ir čia tvyro tylą ir ramybė. Gretimame Rorko darbo kambaryje taip pat buvo tamsu.

Mintis, kad jis paprasčiausiai nuėjo miegoti, tiesiog absurdiška. Akimirka, apimta gryniausios panikos, išpilta šalto prakaito, Eva įsivaizdavo tykojantį Kobį, kaip jis užpuola Rorką. Ji galvotrūkčiais puolė prie kompiuterinės namų sistemos pultelio, jau tiesė ranką, kai įėjo Rorkas.

— Šūdas. — Širdžiai fiziškai neįmanoma apsiversti, bet dabar Eva žinojo, koks tai būtų jausmas. — Jėzau.

Kad atsigautų, ji sučiupo jo veidą abiem rankomis ir stipriai pabučiavo.

— Ir tau labas, — Rorkas perbraukė ranka jos plaukus ir priglaudė savo kaktą prie jos. — Džiaugiuosi, kad tu namie.

— O aš džiaugiuosi, kad tu namie. Man reikia kavos.

— Sakyčiau, kad kavai vėloka, bet argi tai ką nors pakeis? Kalbėjai su aukos vyru?

— Aha. — Eva nuėjo prie valdymo pulto, pasidėjo portfelį ir paspaudė išmaniojo maisto gamybos aparato programėlės mygtuką, kad išvirtų kavos. — Ne taip jau dažnai pasitaiko, kad randi žmogų, kuris — visa širdimi jauti — yra kaltas, o jis dar ir atrodo bei elgiasi kaip kaltas.

Su kava rankoje ji ėmė vaikščioti pirmyn atgal po kambarį toliau kalbėdama:

— Namuose nė vienos švieselės, žibintai prie įėjimo irgi užgesinti. Jis pareiškė, kad skaudėjo galvą, tad išgėrė skausmą malšinančių vaistų ir atsigulė iškart po to, kai žmona išėjo į sveikatingumo centrą. Tada pasakė, kad mes išprotėjom, ji miega viršuje. Viename iš svečių kambarių, nes nebūtų norėjusi jo žadinti, mat jam skaudėjo galvą, — kaip patogu. Tas šiknius net nesugebėjo apsimesti, kad yra šokiruotas ir priblokštas sielvar-to. Regis, bandė, bet jam tai neduota. Mes jį, matote, įžeidėme, teigdamos, kad jo žmona buvo užmezgusi romaną, jis liepė mums išeiti. Taip ir nepaklausė, kaip tiksliai ji mirė, kur mirė, kada galės pamatyti. Neužsiminė, kad turės pasakyti sūnui, žmonos artimiesiems.

Ji atsirėmė nugara į valdymo pultą ir tęsė:

— Vyrukas, su kuriuo ji krušosi, — dailininkas. Vieną jo paveikslą Gela pasikabino savo kambaryje. Vienintelis nuoširdus dalykas, kurį mačiau jos vyro veide, — akimirkos pasitenkinimas, kai pasakiau, kad paveikslas gražus. Garantuoju, jei

dabar įžengčiau į tą kambarį, paveikslo nebeišvysčiau. Jis sumokėjo Kobiui, kad nužudytų žmoną. Dabar belieka tik tai įrodyti. — Žiūrėdama į Rorką Eva gurkštelėjo kavos. — O tai, ką žinai tu, turėtų man padėti.

— Manyčiau. Nors jau labai vėlu, spėju, kad norėsi pasirošti savo išmaniąją lentą ir tyrimo žurnalą. Aš imsiuosi lentos — dabar jau žinau, kaip ji tau patinka, — o kol darbuosimės, papasakosiu, kiek tik galiu.

— Gerai.

Eva valdymo pulte atvėrė operacijų meniu.

Rorkas žinojo, kad Evai mieliau dirbti su apčiuopiamais nei su virtualiais dalykais, tad sėdo prie pagalbinių kompiuterio atspausdinti nuotraukų.

— Jei šioje planetoje ir yra teisėsaugos ar žvalgybos agentūra, kuri nieko nežino apie Lorkaną Kobį, aš apie tokią negirdėjau. Nors dėl pasirinktos veiklos daugiausia laiko jis praleidžia Europoje, keliskart yra nuklydęs ir svetur. Jis neturi pastovios gyvenamosios vietos, bent jau tokia nežinoma. Tarp užsakymų Kobis neabejotinai įlenda į kokį urvą, žinoma, ganėtinai prabangų. Jis visuomet troško gero gyvenimo, o už savo honorarus gali sau tai leisti.

Eva atsisuko į jį.

— Sužinotai, kiek jis ima?

— Tiksliai dar ne. Bet šį tą galiu pasakyti: jei peržvelgtum sąrašą aukų, kurias per pastaruosius penkiolika metų jis, įtariama, pašalino, jos visos siejamos su turtingaisiais, su žymiaisiais. Juk neperpjausi gerklės nėščiai Graikijos viceprezidento, besimaudančio piniguose ir ambicijose, merginai už kelias smulkias monetas.

Eva prisimerkė.

— Tikrindama jo bylą šito nepastebėjau. O juk turėjo užkliūti.

— Aš žiūrėjau neregistruotuose šaltiniuose. Tam viceprezidentui užteko pinigų ir įtakos viską užglaistyti Graikijoje, bet Interpolas pasidomėjo. Gal ne viską, ką radau ir ką dar rasiu, galėsi panaudoti, bet turi žinoti.

Žingsniuoju plonu lynu, toptelėjo Evai. Verčiau jau neprarasčiau pusiausvyros.

— Ar gali rasti Kobio sąskaitas?

— Rasiu.

— Kaip manai, ar jis ėmėsi šio darbelio Niujorke dėl to, kad tu čia?

— Ne, nemanau. Antraip būtų stengęsis nepastebimai priemonę prisiartinti.

— Bet jis pasirodė.

Ruošdamas lentą Rorkas dirstelėjo į Evą.

— Pasirodė. Ir dabar aš elgiuosi lygiai taip, kaip jis nori. Aš galvoju apie jį, baiminuosi dėl man svarbių žmonių. Bet jis dėl to dar pasigailės.

— Aš tuo pasirūpinsiu.

Rorkas jai nusišypsojo, bet šypsena akių nepasiekė.

— Pasakysiu, kaip man viskas atrodo. Neabejoju, kad esi teisi dėl Tvino, o tai reiškia, kad Tvinas pažįsta žmonių, galėjusių rekomenduoti jį Kobiui. Kada prasidėjo meilės romanas?

— Praeitą vasarą.

— Laiko daugiau nei užtektinai. Žmonės, susiradę meilžius, mano, kad jie protingi ir atsargūs, o dažniausiai jie nei tokie, nei tokie. Tvinas sužinojo apie romaną. Greičiausiai pasamdė ką nors pasekti žmoną ir gauti įrodymų. Kilo pavojus, kad žmona su juo išsiskirs, o jis negali to leisti, juk turtai jos, ne jo, be to, skyrybos sugriautų jo karjerą šeimos versle. Jam liko vienintelė išeitis — ją pašalinti.

— Tokiam kaip Tvinas? Aha, ir man taip atrodo. Be to, jos neištikimybė jį įžeidė. Jis neklausia savęs, kodėl ji išdavė. Jam

dėl to širdies neskauda. Bet jaučiasi įžeistas. Ir dar su kažkoku dailininku! Druska ant žaizdos.

— Italija, — patylėjusi pridūrė Eva. — Sakai, Kobis daugiausia dirba Europoje, taigi, visai galimas daiktas, kad tas pažįstamas, suvedęs jį su Kobiu, yra Italijoje.

— Tikrai galimas daiktas. Toks darbelis gal lengvas ir nesudėtingas profesionaliam žudikui, bet klientas turėtų paveldėti nemenkus turtus, tad Kobis bus šitai įvertinęs nustatydamas atlygį. Neįsivaizduoju, kad jis būtų galėjęs imtis tokio užsakymo Niujorke už mažiau nei milijoną. Ir pusė sumos iš anksto. Panašu, kad to jis pareikalavo. Ir dar padengti išlaidas.

Eva negalėjo prieštarauti, nes galvojo taip pat, ir visgi...

— Tai kodėl jis, atlikęs darbą ir užsidirbęs savo pinigų, tiesiog nepasišalino? Kodėl liko parke, kol mes atvažiuom?

Rorkas tingiai nusitraukė nuo plaukų juostelę ir įsikišo į kišenę. Ten užčiuopė sagutę, pilką Evos sagutę, kurią nešiojosi iš sentimentalumo ir kaip talismaną.

— Pažinojau jį, kai buvome vaikai. Nuo pat tų laikų visuomet juo domėjausi. Dar kai buvo mažas, farus laikė idiotais, ypač nekorumpuotus. Nors tais laikais Dubline nebūtum daug tokių radęs. Anuomet Lorkanas dažnai elgdavosi pagal žinomą klišę, kad nusikaltėliai grįžta į savo nusikaltimo vietą. Jam patikdavo stebėti farus ir džiūgauti, kad yra už juos pranašesnis. O kai jį pričiupdavo, visuomet būdavo kaltas kas nors kitas, tik ne jis.

— Pavyzdžiui, tu?

— Ir ne kartą. — Šįsyk Rorko šypsena suspindo ir akyse. — Ir daugumą tų kartų Kobis buvo teisus. Sykį pažinojau berniuką, jis nebuvo mano draugas, tik šiaip berniukas, kurį matydavau gatvėse, muzikantas. Daug jis neturėjo, užtat turėjo šunį. Mažą susną, kuris demonstruodavo šiokius tokius triukus, kad į berniuko kepurę pribyrėtų daugiau monetų. Kartą Kobis sugal-

vojo atimti iš berniuko pinigus, bet tas mažas šunėkas smarkiai jį apkandžiojo ir nuvijo šalin.

— Geras šunelis.

— Na, buvo geras, kol kitąkart grįžęs Kobis supjaustė jį į gabalus. Ir dar kaip gyrėsi nužudęs šunėką, kuris net permirkęs lietuje nebūtų svėręs nė dešimties svarų. O senis? Jis tik pasijuokė.

— Tu jį įskundei.

— Įskundžiau. Matai, tas berniukas su savo šuniu buvo tarytum suaugęs su miestu, juos mėgo netgi *Garda**. Taigi šnibžtelėjau žodelį farams, tokiems, kuriems nebuvo nusišikt, ir policija užgriuvo ant Kobio galvos. Jam nekaip baigėsi, nes kaip trofėjų buvo nusipjovęs ir nešiojosi šuns ausį. — Rorkas gūžtelėjo. — Nors argi dabar tai turi reikšmės?

— Dar ir kokios.

— Šiaip ar taip, Kobiui patinka duriamieji šaltieji ginklai, visada patiko, ir, manau, nesuklysim sakydami, kad jam smagu matyti, kaip farai tyrinėja jo rankų darbą. Jei nori žinoti, ne tik ką žinau, bet ir ką manau, tai aš galvoju, kad jis vien dėl smagumo laukė, kol atvyks žmogžudysčių tyrėjai. O atvykai tu. Ir aš su tavimi. Jis tiesiog neatsispyrė pagundai man pasirodyti.

Evai ir vėl teko sutikti.

— Vadinasi, tu nemanai, kad jis tiesiog pasiims pinigus ir dings?

— Na, matai, jis jau įsitraukė į žaidimą. — Rorkas priėjęs atsistojo priešais Evą. — Nors jam tai daugiau nei žaidimas. Nudėti mane — jo gyvenimo siekis. Kartą jau bandė, ir aš nekalbu apie vaikystę, nes tuomet bandė ne kartą. Kai stačiau šį namą ir kūriau savo verslą čia, Niujorke, nemažai keliavau, kad... na, sakykime, kad verslas suklestėtų.

* Airijos policija, visas pavadinimas — *An Garda Síochána* (air.) — reiškia „Ramybės sergėtojai“.

Ji įbedė žvilgsnį tiesiai į gražias jo akis.

— Galima ir taip pasakyti.

— Buvau Pietų Prancūzijoje dėl vieno meno kūrinio, norėjau sudaryti sandorį, pavadinkime taip. Ir taip jau nutiko, kad tą patį vakarą, kai sandorį sudariau, — vėliau paaiškėjo, kad tai įvyko praėjus porai valandų po to, kai vienos įtakingos šeimos patriarchui jachtoje perrėžė gerklę, — mudu su Kobiu vėl pamatėme vienas kitą.

Rorkas pasiėmė tūbelę vandens ir atsisėdęs atidarė.

— Tai nutiko žmonių pilname bare, kur sutvarkiau reikaliuką ir likau išgerti. Pamačiau jį įeinantį, nes juk išmintinga nenuleisti akių nuo įeinančių ir išėinančių žmonių, netgi užbaigus sandorį.

— O gal — juolab po to.

Rorkas šyptelėjo.

— Gal. Taigi, Kobis prieina, ir — tik pamanyk — sėdasi šalia tarsi būtume geriausi draugai. Jis esą girdėjęs, kad man gerai sekasi, tai kodėl gi man nepavaišinus seno bičiulio pinta alaus?

— Spėsiu, kad nebuvai nusiteikęs leistis į prisiminimus.

— Liepiau atsiknisti, bet tas pasiūlymas jam nepatiko. Jis pasakė keletą negražių dalykų, o paskui ėmė porinti, kad man tik sekėsi, o šiaip visuomet buvau silpnas, ir kad jis yra tikrasis Patriko Rorko sūnus, o kadangi tokiu atveju esame pusiau broliai, jis nepaleis man žarnų po stalu laikomu peiliu, jeigu sumokėsiu jam penkis šimtus tūkstančių — jis pageidaujās svarų sterlingų, — ir pripažinsiu, jog jis esās tikrasis Patriko Rorko sūnus, o aš pats tos pavardės atsisakysiu. Ir jis man durstelėjo, kad įsitikinčiau, jog nemeluoja.

— Tik tiek? — Evos burna išdžiūvo it dykuma. — Ir ką darei?

— Atsakiau, kad pasiūlymas labai įdomus, bet negaliu jo priimti. O jei jis vėl kada kėsinsis į mane, pasigailės labiau nei dabar. Aš po stalu turėjau elektrošoko įtaisą, tad palikau Kobį

trūkčiojantį ant baro grindų. Gaila, kad negalėjau nukratyti jo visu stiprumu ir išlaisvinti nuo jo pasaulį, mat buvau ką tik užbaigęs sandorį ir visa širdimi troškau išvengti vietinės policijos įsikišimo.

— Neabejoju, — murmtelėjo Eva.

— Apie patriarcho nužudymą išgirdau tik grįžęs į viešbutį. Pridėjęs vieną prie vieno, anonimiškai pranešiau policijai apie Lorkaną, pateikiau jo duomenis ir apibūdinimą. Jie jo neprikirpo, bet man sakė, kad Kobis nemažai laiko praleido prancūziškoje sulaikymo kameroje, kol jį apklausė.

— Ir nuo to karto — nieko?

— Po to vakaro vis juo pasidomėdavau, bet, matyt, nepakankamai dažnai. Paprasčiausiai retokai jį prisimindavau. Bet ne, jis daugiau nesikėsino. Jis žudo už pinigų, o jei ne, tai taikosi tik į silpnus. Jis pamanė, kad aš silpnas.

— Bet tu niekada nebuvai silpnas. — Rorkas metė į ją reikšmingą žvilgsnį. Eva papurtė galvą. — Aš nesu tavo silpnoji vieta, Rorkai. Aš tavo ginklas, po velnių.

— Mieloji Eva, tu ir viena, ir kita, ir dar daug daugiau. — Jis paėmė ją už rankos. — Neprašysiu tavęs tūnoti pasislėpus, jeigu tu manęs neprašysi. Gal ir norėtume to prašyti, bet per daug gerai vienas kitą pažįstame. Ir mudu žinome, kad turime su juo susitvarkyti.

— Negaliu leisti tau jo nužudyti.

— Aš savo progą jau praleidau tame sausakimšame Žydrojo Kranto bare. Pažadu tau štai ką: jei jis mirs nuo mano rankos, tai nebus šaltakraujiška žmogžudystė, kokia būtų buvusi iki man tave sutinkant. Mieliau matyčiau jį kalėjime. Mieliau žinočiau, kad jis betoniniame narve, toli toli nuo visų, kuriuos myliu. Mieliau galvočiau, kad jis praleis — tikiuosi — ilgą gyvenimą, žinodamas, kad tai aš ir mano farė jį pasodinom.

Eva pakišo delną po vyro plaštaka ir stipriai suspaudė.

— Gerai. Aš netapsiu priemone jam tave įskaudinti. Pasitikėk manimi.

— Jis manys, kad esu su tavimi ir naudojuosi kaip priedanga. Jis nesupras, ką man iš tiesų reiški, bet tai jo nesustabdys. Jis mėgins tave nugalaboti.

— Jis jau padarė klaidą. Jam nieku gyvu nereikėjo tau rodytis. Aš būčiau velniškai greitai supratusi, kad Tvinas pasamdė žudiką, bet Kobis būtų laisvas kaip vėjas. O dabar jis įžengė į mūsų teritoriją, Rorkai. Ir sumokės už Gelą Modesto, nes tai mano tyrimas. Dabar jau mūsų, — pasitaisė Eva.

— Mūsų, — atsakydamas jis spustelėjo jai ranką. — Kaip man sekėsi su lenta?

— Tu mano dešinioji ranka. Gera lenta.

— Tai gal šiandien užteks? Einam pamiegoti? Man patiktų kelios ramios valandos tamsoje su savo žmona. Ir katinu, kuris tikriausiai jau drybso išsikėtojęs ant mūsų lovos.

— Kiek dabar valandų Italijoje?

Rorkas žvilgtelėjo į išmanųjį laikrodį ant riešo.

— Maždaug pusė aštuonių ryto.

— Bus gerai. Turiu surasti aukos tėvus. Jei jie Italijoje, noriu pranešti jiems dabar, užčiuopti pulsą, taip sakant.

— Jie Florencijoje. Patikrinau, kol žiūrinėjau ką kita.

— Sutaupėi man laiko. Taigi, dabar jiems paskambinsiu, tada parašysiu žinutę Pibadi, ir šiandien bus viskas.

— Na, gerai. Aš sutvarkysiu porą reikaliukų savo kabinete. Lauksiu tavęs.

Ji nulydėjo žvilgsniu išeinantį Rorką, tada atsisuko į savo išmanųjį įrenginį.

— Šiąnakt daugiau jokios kavos! — dar šūktelėjo vyras.

Kietas mazgas Evos skrandyje ūmai atsirišo. Jei Rorkas gali kabinėtis prie jos, kad geria per daug kavos, vadinasi, įtampa slūgsta.